

Józsa Sarolta Réka

aposztata betlehem

mária

kiürült méhemen,
megtört testemen
keresztül semmivé
téve, várakozásra
ítélve maradtam
örömré holtan
egy életén át,
s ti még belém
kapaszkodtok?
mindent odaadtam
már, mit adhatok.
ne hozzám, értem
fohászkodjatok!

józsef

féligazságokon
vakhittel gázolva át,
félreállva mindig,
beteljesületlenül,
mint igát vonó
barom a rendelt
sorról le soha nem
térve húséggel
játszottam a rám
osztott szerepet.
mégis mint fülemben
pulzáló ér, mint
szalmában az
említett barom,
motosz bennem
esténként
a kérdés:
de miért?

jézus

ember vagyok.
erről szólt köztünk
akkor is a vita
ott a getszemáni-
kertben, s vért
izzadtam, hogy
meggyőzzelek.
te is tudtad, hogy
igazam van, mégis
felfelé zuhanni
löktél könyörtelen.
mindenkinek jut
az irgalmadból,
csak velem bántál
el piszkosul. 'az
ország, a hatalom,
meg a dicsőség',
ugye? ez nem volt
tisztá alku,
pontosan tudod.
egy emberélet
az adósságod.

atyaisten

nézz körül, fiam,
két évezrede már
mindenki téged
éltet, érted dermed
zúzmarás, tiszta
csendbe e túl
visszhangos világ.
azt mondod, én
akartam így, s nem
évül el a tartozás.
tudom, mérgező
apáknak nem szokás
megbocsátani, de
meg kell értened:
mindeneknek
évről évre ünnep,
mi visszatér, fénybe
tört léted, kereszted
támasztja a házak
falát, s hogy
jól döntöttem-e,
csak engem kísért.

én

'jászlád mellett térdel'
minden híved, Uram,
és szaloncukorra vár,
mint a jó gyerek.
én tudom, hogy
nem vagy itt,
elhúztunk innen
réges-rég, s csak
ülünk egymás
mellett szótlanul.
üvegdíszeken
szín-üresre tört
túlvilági fényed.
az Istennel nincs
aki együttérez.